

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ

МИТРОПОЛИТА БІЛОЦЕРКІВСЬКОГО
І БОГУСЛАВСЬКОГО АВГУСТИНА

всечесному духовенству,
боголюбивому чернецтву і всім вірним чадам
Білоцерківської єпархії Української Православної Церкви

Прійдіть, відимъ вѣрніи, гдѣ роди́ся Хрѣто́съ,
поклѣдемъ прочее, а́може йдетъ звѣзда́съ волхвъи, восточными царіи:
ѿгоже а́ггліи поѣтъ неперста́ннѡ, па́стырїе свирѣютъ пѣснь досто́иннѡ,
сла́ва въ вы́шнихъ, глаго́люще...

(сідален після полієлею на Різдво Христове)

Христос рождається!

Всечесні отці! Дорогі брати і сестри!

У Різдвяну світлоносну ніч ми урочисто і радісно прославляємо подію, що відбулася дуже давно за мірками нашого земного життя. Апостол вказує, що Христос народився, *я́гда прїїде кончіна лѣтѣ* (Гал. 4, 4), коли настав для цього час. Безумовно, Пришестя Сина Божого – подія, яка є близькою у духовному вимірі для кожного покоління людей Нового Завіту.

З поняттям «Бог» ми асоціюємо Особистість, Яка є, в першу чергу, всемогутньою і святою. Усвідомлюючи, що Бог Святий, ми, однак, не розуміємо цілком, Який Він: святість Бога стає відчутною настільки, наскільки ми пізнаємо Його. У Старому Завіті з поняттям святості тісно пов'язувався благоговійний страх і відчуття неподоланної розділеності: Бог є абсолютно недосяжним. Навіть коли Бог відкривався, Він залишався непізнаним у Своїй повноті і суті, коли Він наближався – був нескінченно неприступним; коли звертався до людей - Він все одно перебував за межею будь-якого спілкування. Наближення до Бога вважалось небезпечним: «неможливо побачити Бога і залишитися живим». Так пізнавався Бог старозавітним людством. Але два тисячоліття тому відбулося те, що неможливо помістити в рамки нашого світосприйняття: Друга Іпостась Святої Трійці поєдналася з нашим еством. Недосяжний Творець став близьким, Бог прийняв на себе плоть і оселився серед нас. Святість відкрилася зовсім несподівано: святість Божа стала близькою, не перестаючи бути таємничою; вона стала доступною, і, разом з тим, ми не здатні осягнути її; вона огорнула нас – і цим не пошкодила нашого слабкого ества. У Христі ми побачили повноту Божества в людській плоті. Святість постала поряд з кожним народженим на землі завдяки Боговтіленню. Таємниця Божества від цього не применшилась: легше уявити і, навіть, усвідомити далекого неприступного Бога, ніж Бога, що виглядає як ближній.

Коли ми подумки стоїмо перед Вертепом і бачимо Богонемовля у яслах, ми споглядаємо таємницю ще більшу, ніж таємницю предвічного всюдисущого всемогутнього Творця. Як ми можемо збагнути, що у крихітному беззахисному дитячому Тілі почиває Цей Творець? Чи може бути ще переконливішим свідченням того, що безкінечний, досконалий, незбагнений Бог, Єдиний у Святій Трійці, любить і цінує Своє творіння, ніж те, що Він Сам в Особі Божого Сина жив серед людей і спілкувався з ними? Розум людський не вміщує цього. Та це й не дивно. Різдво Христове поєднує, по суті, протилежні, несумісні речі і поняття: Діва – народжує; земля – приносить Непреступному в дар вертеп; яслі – вмістилище Невмістимого; пастирі славословлять з Ангелами, побачити яких у Старому Завіті доводилось лише окремим людям; волхви подорожують з небесним світилом – Різдвяною зіркою; заради нас народилось «Отроча младо – Превічний Бог» (кондак свята).

Ми живемо в непростий, трагічний період історії нашої Батьківщини. А саме у часи незгод і випробувань у людях найяскравіше відкриваються як християнські чесноти, так і неприглядні, навіть, ганебні, вади, гріхи. Виявлену хворобу своєї душі, яка може мати і хронічний характер, слід невідкладно піддавати інтенсивному лікуванню – гнати з серця неповагу до тих, хто поряд, а також самолюбство, марнославство, дратівливість, викорінювати зло в собі, а не шукати його серед ближніх. Сьогодні через засоби масової інформації у суспільстві насаджується взаємна неприязнь і прагнення віднайти і покарати винних у тому, що ми зубожіли, стали невпевненими у завтрашньому дні, що перебуваємо у постійному страху перед майбутнім. Однак, головний противник благополуччя нашої держави криється у нас самих – це небажання поступитися власними інтересами заради ближнього, підтримати його, промовчати на образи, посміхнутися, хай, навіть, і з гіркотою, на злий погляд. Більше того, слід піклуватись не лише про наших рідних і близьких (хоча про них потрібно піклуватись у першу чергу (див. Тим. 5, 8)), не лише про наших друзів і однодумців, а й про тих, хто утискає і кривдить нас (див. Мф. 5, 44), постійно маючи на думці благо всього народу, Вітчизни й Церкви.

Тож, залишивши розчарування, відкинувши будь-які сумніви щодо можливості змінити себе і світ довкола на краще, розпочнімо прийдешній рік благоді Божої натхненно і радісно. Підносячи Народженому Спасителю хвалу, щиросердечно подякуймо Богові за все корисне і спасенне, що ми мали у минулому році, за Його великі й щедрі милості. Подякуємо також і за скорботи, які попускає Господь для нашого напоумлення.

Намагаймося витіснити з власного серця заздрощі, байдужість, пиху, злопам'ятство, немилосердя і злобу, плекаймо у собі терпіння, смирення, доброту, чуйність, уважність до потреб ближніх. Звичайно, передусім, подбаймо про мир з Богом. Це наділить нас можливістю бути в мирі і з людьми. Саме так буде можливо хоч трохи змінити світ довкола на краще, бо *кількомога ближче до Бога* (Мк. 9, 23). Крім того, відомо, що беззаконня ніколи не зможе поглинути світло Христове.

Отож, дорогі брати і сестри, хай рік, що наступає, застане нас схиленими з вдячністю і покорою перед яслами Богонемовляти, хай осяє нас тихе світло Його благоді, щоб при зустрічі з нами ближні і дальні відчували, бачили відблиск Божої слави. Адже кожен справжній християнин має свідчити світові, що Христос, Якого ми славимо і за Яким намагаємося прямувати, є Любов (див. 1Ін. 4, 8).

Христос рождається – славте Його!

Різдво Христове
2016/2017 року Божого,
м. Біла Церква

Смиренний
з ласки Божої
митрополит Білоцерківський і Богуславський

+ Августин,

РОЖДЕСТВЕНСКОЕ ПОСЛАНИЕ МИТРОПОЛИТА БЕЛОЦЕРКОВСКОГО И БОГУСЛАВСКОГО АВГУСТИНА

всечестному духовенству,
боголюбивому монашеству и всем верным чадам
Белоцерковской епархии Украинской Православной Церкви

Прійдіте, відимъ вѣрніи, гдѣ роди́ся Хрѣ́то́съ,
послѣ́демъ прочее, а́може і́детъ звѣ́зда́сь во́лхвъ, восточными царі:
ѿго́же а́гглі пою́тъ неперста́ннъ, па́стыріе сви́раю́тъ пѣ́снь досто́йню,
сла́ва въ вы́шнихъ, глаго́люще...

(седален после полиелея на Рождество Христово)

Хрѣ́то́съ ражда́ется!

Всечестные отцы! Дорогие братья и сестры!

В Рождественскую светоносную ночь мы торжественно и радостно прославляем событие, происшедшее очень давно по меркам нашей земной жизни. Апостол указывает, что Христос родился, **я́гда прійде кончина лѣ́та**, (Гал. 4, 4), когда пришло для этого время. Безусловно, Пришествие Сына Божия – событие, являющееся близким в духовном измерении для каждого поколения людей Нового Завета.

С понятием «Бог» мы ассоциируем Личность, Которая является, в первую очередь, всемогущей и святой. Осознавая, что Бог Свят, мы, однако, не понимаем вполне, какой Он: святость Бога становится осязуемой настолько, насколько мы познаем Его. В Ветхом Завете с понятием святости тесно сочетается благоговейный страх и чувство непреодолимой разделенности: Бог является абсолютно непостижимым. Даже когда Бог открывался, Он оставался непознанным в Своей полноте и сути, когда приближался – был бесконечно неприступным; когда обращался к людям – Он все равно находился за гранью любого общения. Приближение к Богу считалось опасным: «невозможно увидеть Бога и остаться живым». Так узнавался Бог ветхозаветным человечеством. Но два тысячелетия назад произошло то, что невозможно поместить в рамки нашего мировосприятия: Вторая Ипостась Святой Троицы сочеталась с нашим естеством. Недостижимый Создатель стал близким, Бог принял на себя плоть и обитал среди нас. Святость открылась совершенно неожиданно: святость Божия стала близкой, не переставая быть таинственной; она стала доступной, и, вместе с тем, мы не способны постичь ее, она покрыла нас – этим не повредилось наше слабое естество. Во Христе мы увидели полноту Божества в человеческой плоти. Святость существует возле каждого рожденного на земле благодаря Боговоплощению. Тайна Божества от этого не умалилась: легче предста-

вить и даже осознать далекого неприступного Бога, чем Бога, Который выглядит как ближний. Когда мы мысленно предстоим Вертепу и видим Богомладенца в яслях, мы созерцаем тайну еще большую, чем тайна предвечного, вездесущего, всемогущего Творца. Как мы можем понять, что в крохотном беззащитном детском Теле покоится Этот Творец? Может ли быть более убедительным свидетельством того, что бесконечный, совершенный, непостижимый Бог, Единый в Святой Троице, любит и ценит Свое творение, чем то, что Он в лице Сына Божия жил среди людей и общался с ними? Разум человека не вмещает этого. Но это и не удивительно. Рождество Христово объединяет, по сути, противоположные, несовместимые вещи и понятия: Дева - рождает; земля - приносит Неприступному в дар вертеп; ясли - вместилище Невместимого; пастыри славословят с Ангелами, увидеть которых в Ветхом Завете приходилось только отдельным людям; волхвы путешествуют с небесным светилом - Рождественской звездой; ради нас родилось «Отроча младо - Предвечный Бог» (кондак праздника).

Мы живем в непростой, трагический период истории нашей Родины. Именно во времена невзгод и испытаний в людях ярче открываются как христианские добродетели, так и неприглядные, даже позорные, порорки и грехи. Болезнь души, которая может иметь и хронический характер, следует безотлагательно подвергать интенсивному лечению - гнать из сердца неуважение к тем, кто рядом, а также самолюбие, тщеславие, раздражительность, искоренять зло в себе, а не искать его среди ближних. Сегодня средствами массовой информации в обществе насаждается взаимная неприязнь и стремление найти и наказать виновных в том, что мы обнищали, стали неуверенными в завтрашнем дне, что пребываем в постоянном страхе перед будущим. Однако, главный противник благополучия нашего государства кроется в нас самих - это нежелание поступиться собственными интересами ради ближнего, поддержать его, промолчать на обиду, улыбнуться, пусть даже и с горечью, на злой взгляд. Более того, следует заботиться не только о наших родных и близких (хотя о них нужно заботиться в первую очередь (см. Тим. 5, 8)), не только о наших друзьях и единомышленниках, но и о тех, кто ущемляет и обижает нас (см. Мф. 5, 44). При этом мы должны постоянно иметь в виду благо всего народа, Отечества и Церкви.

Посему, оставив разочарование, отбросив всякие сомнения относительно возможности изменить себя и мир вокруг к лучшему, начнем грядущий год благодати Божией вдохновенно и с радостью. Вознося Рожденному Спасителю хвалу, искренне, от всего сердца поблагодарим Бога за все полезное и спасительное, что мы имели в прошлом году, за Его великие и щедрые милости. Поблагодарим также и за скорби, которые попускает Господь для нашего вразумления.

Постараемся вытеснить из собственного сердца зависть, равнодушие, высокомерие, злопамятство, немилосердие и злобу, потрудимся взрастить в себе терпение, смирение, доброту, отзывчивость, внимательность к нуждам ближних. Конечно, прежде всего, позаботимся о мире с Богом. Это наделит нас возможностью быть в мире и с людьми. Именно так будет возможно хоть немного изменить мир вокруг к лучшему, потому что *всѣ възможна вѣрбуцѣмъ* (Мк. 9, 23). Кроме того, известно, что беззаконие никогда не сможет поглотить свет Христов.

Поэтому, дорогие братья и сестры, пусть год, который наступает, застанет нас приклонившимися с благодарностью и смирением перед яслями Богомладенца, пусть озарит нас тихий свет Его благодати, чтобы при встрече с нами ближние и дальние чувствовали, видели отблеск славы Божией. Ведь каждый настоящий христианин должен свидетельствовать миру, что Христос, Которого мы восхваляем и за Которым стараемся идти, есть Любовь (см. 1 Ин. 4, 8).

Хрѣтосъ раждаетсѧ – славите Его!

Рождество Христово
2016/2017 лета Божия,
г. Белая Церковь

Смиренный
милостию Божией
митрополит Белоцерковский и Богуславский

+ Августин,